

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **PharmDr. M. K., Ph.D.**
bytem X
zastoupená JUDr. Antonínem Valušem, Ph.D., advokátem
se sídlem Hellichova 458/1, Praha 1 – Malá Strana

proti
žalované: **Česká lékárnická komora**
se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4 – Krč
zastoupená Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem
se sídlem Korunní 2569/108, Praha 10 – Vinohrady

o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 26. 4. 2023, č. j. 952/ČR/2023,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Čestná rada žalované rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. 952/ČR/2023, uznala žalobkyni vinnou, že jako vedoucí lékárník X, provozované společnosti X, IČO: X, se sídlem X, jako

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poskytovatelem zdravotních služeb, porušila své povinnosti uložené zákonem a stavovskými předpisy, když v období přinejmenším od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023 připustila nesprávné vedení skladové evidence v předmětné lékárně spočívající v nenaskladnění léčivých přípravků dle dodacích listů PHOENIX č. 7220288750, 7920173122, 7120830032, 7020439715, dle dodacího listu Alliance Healthcare č. 80010793/2023 všechny s datem dodání dne 6. 1. 2023, a dále v nesouladu skladové evidence léčivého přípravku Solifenacin se skutečným stavem na skladě, kdy v evidenci SW LIS Farmis bylo uvedeno 31 ks, ale ve skutečnosti se v lékárně žádný nenacházel, čímž žalobkyně porušila svou povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory. Za uvedené jednání uložila Čestná rada žalované žalobkyni podle § 18 odst. 3 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o komorách“), a § 16 odst. 3 písm. c) Organizačního řádu České lékárnické komory, disciplinární opatření v podobě vyloučení z České lékárnické komory. Proti tomuto rozhodnutí Čestné rady žalované brojí žalobkyně nyní podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a následná podání

2. **Žalobkyně** v podané žalobě předně namítá nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném vymezení disciplinárního provinění. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí vymezujícího skutek je uvedeno, že se měla žalobkyně disciplinárního provinění dopustit v období přinejmenším od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně vyplývá, že se v případě žalobkyně mělo jednat o dva skutky, a to o nenaskladnění léčivých přípravků dle dodacích listů PHOENIX po dobu od 6. 1. 2023 do jejich naskladnění, tedy do dopoledních hodin 10. 1. 2023, a dále o nesoulad skladové evidence léčivého přípravku Solifenacin se skutečným stavem na skladě po dobu od 1. 12. 2022 do dne provedení kontroly v prostorách dané lékárny, tj. do dopoledních hodin 9. 1. 2023. Žalovaná však ve výroku napadeného rozhodnutí tato dvě jednání v časové rovině spojila do jednoho skutku, bez ohledu na to, že obě uvedené skutečnosti prokazatelně nenastaly v časovém období od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023. Časové vymezení skutku tak jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozhodnutí proto neodpovídá skutečnosti, obsahu spisu ani samotnému odůvodnění rozhodnutí, neboť k nenaskladnění léčivých přípravků mohlo zjevně dojít až po jejich dodání, tj. nejdříve ke dni 6. 1. 2023. Přestože se v obou případech jedná o nesprávné vedení skladové evidence, jedná se o dvě různé podoby porušení předmětné povinnosti a po faktické stránce se tedy jedná o dva oddělitelné skutky, jež je rovněž nutné odpovídajícím způsobem vymezit.
3. Žalobkyně dále brojí proti nepřipustnému rozšíření disciplinárního obvinění. Disciplinární řízení bylo totiž zahájeno pro skutek v něm popsany, jež měl být spáchán v období od 8. 12. 2022 do 9. 1. 2023. Stejným způsobem je pak skutek časově vymezen v oznámení o zahájení disciplinárního řízení ze dne 25. 1. 2023. V napadeném rozhodnutí je však skutek časově vymezen od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023, přičemž o části skutku spáchanému v období od 1. do 7. 12. 2022 nebylo disciplinární řízení vůbec zahájeno.
4. Žalobkyně rovněž namítá nesprávné vyhodnocení skutkového stavu žalovanou. Žalobkyně poukázala na existenci svých práv vyplývajících z Disciplinárního řádu a uvedla, že má právo předkládat svá tvrzení a důkazy po celou dobu řízení a je na jejím uvážení, kdy se je rozhodne předložit. Žalobkyně poukázala na to, že průběh samotné kontroly nespadá do Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

disciplinárního řízení a je nepřijatelné klást žalobkyni k tíži, že se třetí osoba, jež byla kontrole přítomna, nevyjádřila přímo v rámci kontroly a svá tvrzení žalobkyně předložila až v rámci disciplinárního řízení. Ke zdůvodnění opožděného naskladnění léčivých přípravků žalobkyně připomněla, že dotčená lékárna fungovala v době kontroly v omezených provozních hodinách, proto se postup PharmDr. X jeví jako logický, když v rámci lidského a propacientského přístupu upřednostnila zájmy pacientů a snažila se zajistit nepřerušovaný výdej léků po celou krátkou provozní dobu lékárny. Kromě toho žádný právní ani stavovský předpis neukládá farmaceutovi povinnost v případě potřeby naskladnění dodaných léčivých přípravků okamžitě dočasně uzavřít lékárnu. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s ničím nepodloženou argumentací žalované, že by mohly být léčivé přípravky obchodovány na černém trhu nebo v zahraničí v rámci reexportu. Uvedené závěry nemají oporu ve spise ani v provedených důkazech a jedná se o pouhou fabulaci. V souvislosti s tím, zda se nenaskladněné léčivé přípravky skutečně nacházely v dané lékárně, žalobkyně poukázala na to, že v rámci provedené kontroly nebyla přítomnost těchto přípravků nikterak zpochybněna. To vyplývá ze samotného zápisu o provedení dílčí prohlídky lékárny, přičemž závěr žalované o absenci daných léčivých přípravků v době provedení kontroly jsou ničím nepodložené domněnky, jež žalovaná bez opory ve spise pokládá za prokázané. Měla-li pak žalovaná pochybnosti ohledně pravdivosti tvrzení uvedených v prohlášení PharmDr. X, měla ji jako svědka předvolat k výslechu. Žalovaná se však omezila na pouhé konstatování, že prohlášení PharmDr. X nepovažuje za relevantní důkaz s jakoukoliv výpovědní hodnotou a současně nevyvinula žádné úsilí k řádnému zjištění skutkového stavu. Ve vztahu k části skutku týkajícího se 31 balení léčivého přípravku Solifenacin považuje žalobkyně doposud zjištěný skutkový stav za nedostatečný a nebylo prokázáno, že se v době kontroly nenacházely v lékárně.

5. Za nepřiměřené považuje dále žalobkyně uložené disciplinární opatření a posouzení závažnosti disciplinárního provinění. Ze strany pověřené farmaceutky PharmDr. X se jednalo o exces, jemuž bylo takřka nemožné předejít. Po žalobkyni navíc nelze spravedlivě požadovat, aby v době oprávněného čerpání dovolené v rozestupu jednotek hodin telefonicky či jinak kontrolovala, zda pověřený farmaceut postupuje tak, jak má. Ačkoliv je žalobkyně jakožto vedoucí lékárník odpovědná za nastavení procesů v lékárně, je třeba při posuzování dané situace brát v potaz to, že samotného porušení stanovených pravidel se dopustila jiná pracovnice lékárny. Žalobkyni byl rovněž uložen nejprísnější možný trest, který jí do budoucna po určitou dobu zcela znemožní výkon povolání. Ten žalobkyně považuje za naprosto nepřiměřený povaze a závažnosti spáchaného disciplinárního provinění, který byl žalovanou za posledních deset let uložen v pouhých třech případech. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že se nejednalo o natolik závažné pochybení, které by bylo způsobilé ohrozit vysledovatelnost léčivých přípravků a zájem chráněný právními předpisy, v tomto případě zdraví pacientů, ohrožen nebyl. Rovněž samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje žalobkyně v tomto ohledu za nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť požadavky na kvalitu odůvodnění v případě vyloučení z České lékárnické komory jsou velice vysoké. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že v napadeném rozhodnutí je důvod, proč je pochybení žalobkyně nutné vnímat jako mimořádně závažné porušení uvedeno pouze v obecné rovině. Stejně tak považuje žalobkyně za nedostatečnou argumentaci žalované, která poměřuje množství a význam nenaskladnění léčivých přípravků dle jediného kritéria, a to pořizovací ceny. U povahy skutku pak žalovaná nezohlednila, že se jednalo o jednorázové provinění trvající jen několik málo hodin, žalobkyně jej ihned po svém návratu napravila, jednalo se o nahodilou záležitost, k níž došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

během čerpání dovolené žalobkyní, opožděně naskladněné léčivé přípravky se po celou dobu nacházely v lékárně a jednalo se tedy o pochybení čistě formálního charakteru.

6. Co se týče otázky zavinění, její existenci a formou se žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala a jedinou zmínku lze nalézt v konstatování, že se jednalo o zavinění přinejmenším ve formě nedbalosti. Povinností žalované však bylo, aby s odkazem na konkrétní důkazy uvedla, zda se jednalo o zaviněné jednání a případně o jakou jeho formu, nikoli aby tuto skutečnost pouze konstatovala bez dalšího zdůvodnění.
7. Závěrem žalobkyně namítá nesoulad napadeného rozhodnutí s ustálenou rozhodovací praxí žalované, neboť v rámci naplnění zásady legitimního očekávání a dodržení požadavku předvídatelnosti rozhodnutí mělo být žalobkyni uloženo maximálně podmíněné vyloučení. Žalobkyně v této souvislosti shrnula dosavadní rozhodovací praxi týkající se disciplinárních provinění vyplývající ze soudní judikatury, které prokazuje, že vyloučení žalobkyně z České lékárnické komory je sankcí zjevně nepřiměřenou. Žalovaná totiž i za mnohem závažnější disciplinární provinění ukládá pouze pokuty a nepřistupuje ani k trestu podmíněného vyloučení. Následně žalobkyně předeštlá přehled rozhodovací praxe žalované za období posledních deseti let, kdy bylo žalovanou uloženo podmíněné vyloučení nebo vyloučení člena České lékárnické komory s tím, že k uložení nejprísnějšího trestu přistoupila žalovaná za uvedené období pouze ve třech případech, jejichž závažnost nelze s disciplinárním proviněním žalobkyně srovnávat. To se jeví v kontextu poukazovaných třech nejprísněji postihnutých provinění jako spíše podružné.
8. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě předně souhlasila s tím, že výrok rozhodnutí by bylo možné formulovat přehledněji, nicméně tato skutečnost nepředstavuje dostatečně silné narušení požadavků na určitost výroku mající za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Sama žalobkyně pochopila obsah výroku i přes tvrzenou výhradu, přičemž samotné časové určení skutku není v tomto případě významné z hlediska posouzení jeho závažnosti a druhu sankce.
9. Ohledně námitky nepřípustného rozšíření disciplinárního obvinění žalovaná uvedla, že samotné časové ohraničení pokračujícího skutku vztahujícího se pouze na jeho začátek není významné z hlediska posouzení jeho závažnosti ani zvoleného druhu sankce. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, žalovaná uvedla, že úprava časového vymezení skutku v rozhodnutí oproti disciplinárnímu obvinění nepředstavuje vadu rozhodnutí způsobující jeho nezákonnost.
10. K žalobkyní namítaným nedostatkům ve skutkovém zjištění žalovaná uvedla, že žalobkyni neklade k tíži, jaké důkazní prostředky pro svoji obhajobu zvolila. Pouze je z jejího pohledu čas vzniku a předložení prohlášení PharmDr. X spolu s fotografickou přílohou skutečností snižující jeho věrohodnost. Je rovněž těžko představitelné, že by se žalobkyně o proběhnuvší kontrole nedozvěděla ihned, nejpozději po návratu z dovolené. Věrohodnost PharmDr. X je navíc oslabena i tím, že dle vyjádření proběhlo naskladnění dodacích listů bezprostředně po proběhnutí kontroly dne 9. 1. 2023, nicméně z vyjádření žalobkyně a předložených příjemek vyplývá, že k naskladnění došlo až dne 10. 1. 2023. Dále dle tvrzení PharmDr. X byla lékárna otevřena do 16:00 hodin a z důvodu výdeje léků pacientům si nemohla udělat čas na naskladnění léčivých přípravků, nicméně dle údajů o provozní době na dveřích lékárny měla mít lékárna otevřeno do 12:00 hodin. Stejně tak je snížena věrohodnost PharmDr. X předložených fotografií 16 kusů chybějícího léčivého přípravku Solifenacin Accord 10mg, z nichž není patrné kdy a kde byly pořízeny a není vidět ani číslo šarže či datum expirace. Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Den tvrzeného vzniku fotografií 9. či 10. 1. 2024 tak nelze nijak ověřit. V této souvislosti vzbuzuje pochybnost i to, že fotografie nebyly zaslány bezprostředně po jejich pořízení nebo alespoň ve lhůtě pro vyjádření, byly-li pořízeny bezprostředně po kontrole. Ohledně neprovedení důkazu výsledkem PharmDr. X žalovaná uvedla, že jej žalobkyně nenavrhl a žalovaná jej považovala za nadbytečný.

11. K otázce nenaskladnění léčivých přípravků žalovaná uvedla, že z dodacích listů a jejich razítek není patrné, v kolik hodin byly léčivé přípravky do lékárny žalobkyně doručeny. S ohledem na údaje od distributora by se dalo předpokládat, že se tak stalo před otevírací dobou (rozvoz začal v X ve 4:45 hod. ráno). I při doručení v rámci provozní doby je však odpovědností provozovatele lékárny naskladnění léčivých přípravků bezprostředně po dodání personálně a časově zajistit. Je nepřípustné, aby se v lékárně několik hodin či dnů nacházely léčivé přípravky nezanesené v evidenci, přičemž doručení léků do lékárny je očekávanou a plánovanou událostí, již musí být nastavení provozu lékárny přizpůsobeno. Za lichou označila žalovaná argumentaci provozní dobou lékárny, když k naskladnění léčivých přípravků může dojít i po otevírací době.
12. Ohledně námitky týkající se černého trhu a reexportu žalovaná uvedla, že mezi osobami působícími v lékárnické profesi se jedná o věc všeobecně známou a jde o závažný současný problém, který je předmětem veřejné diskuse. Pravděpodobnost náhody, kdy se mezi nenaskladněními léčivými přípravky dodanými v různá data vyskytuje opakovaně především několik málo druhů léků spadajících do skupiny léků prokazatelně nejčastěji mířících k reexportu, je nicotná. Jde-li pak o otázku, zda se nenaskladněné léčivé přípravky v době kontroly nacházely v lékárně či nikoliv, k tomu žalovaná uvedla, že zápis z kontroly lékárny nemůže plnit funkci důkazu o zákonnosti provozu lékárny ve vztahu ke všem povinnostem, jejichž porušení není v zápisu zachyceno. Kromě toho ze zápisu z kontroly vyplývá opak, když ve vztahu k nenaskladněným dodacím listům je v něm uvedeno „*v počítači není žádný z nich naskladněn a nebylo doloženo jejich další nakládání s těmito přípravky*“. Nacházely-li by se přípravky v lékárně v době kontroly, nebylo by třeba dokládat další nakládání s nimi.
13. K argumentaci žalobkyně týkající se odpovědnosti vedoucího pracovníka žalovaná uvedla, že skutek spočívající v absenci 31 kusů léků Solifenacin svým časovým vymezením přesahuje nepřítomnost žalobkyně v lékárně. Žalovaná navíc spatřuje oba posuzované skutky jako výsledek systémových nedostatků provozu předmětné lékárny, přičemž s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 4 As 57/2020-49, č. 4092/2020 Sb. NSS, lze *a contrario* dovodit, že odpovědnost vedoucího lékárníka ve vztahu k nakládání s léčivy v jím vedené lékárně se blíží odpovědnosti objektivní.
14. Co se týče námitek směřujících do přiměřenosti uložené sankce, trvá žalovaná na tom, že napadené rozhodnutí je odůvodněno ve vztahu k oběma skutkům obsaženým v jeho výroku. Důrazně se pak žalovaná ohradila proti argumentaci žalobkyně bagatelizujících skutek spočívající v nenaskladnění dodaných léčivých přípravků. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrný závěr žalované, že smyslem protiprávního nenaskladnění léčiv je jejich další reexport či jiné protiprávní nakládání s nimi mimo předmětnou lékárnu. Uvedené jednání má zásadní negativní dopady na systémové úrovni, kdy jednak narušuje férovou hospodářskou soutěž mezi provozovateli lékáren a zároveň může vést k nedostatku léčivých přípravků na českém trhu. Stejně tak je zřejmé, že k naskladnění došlo až v reakci na provedenou kontrolu, kdy samotné nenaskladnění vede mimo jiné k tomu, že se léčivé přípravky dostávají mimo kontrolu SÚKL.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Ohledně námitky žalobkyně stran nedostatečného a pouze obecného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že zdůvodnění sankce je dostatečně podrobné obsahuje i stručné zdůvodnění nemožnosti využití mírnějšího disciplinárního opatření vycházející ze závažnosti posuzovaných skutků, jejich pluralitě a postoji žalobkyně v průběhu disciplinárního řízení. Ohledně namítaného posuzování závažnosti dle ceny léčivých přípravků žalovaná uvedla, že z dodacích listů lze vyčíst, jaké konkrétní přípravky a v jakém množství nebyly naskladněny, přičemž tato informace je obsažena i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jedná se o množství cca 550 kusů činící posuzovaný skutek mimořádně závažným i z pohledu kvantity, a nikoliv jejich ceny. Cena přípravků má pak zásadní význam rovněž i v jeho dopadech na hospodářskou soutěž a tržní prostředí v lékárenském odvětví.
16. Žalovaná dále trvá na tom, že důvodem absence 31 kusů léku Solifenacin v době kontroly byla protiprávní praxe výdeje tohoto léku přímo v ordinaci MUDr. Kopřivy. Při popsání koncentraci výdejů jmenovaného léku do krátkých časových úseků pro pacienty, kteří se spolu nijak nemohou znát, je zřejmé, že šlo o nezákonnou praxi, kdy lékárna zásobila jmenovaného lékaře léčivými prostředky a ten je vydával přímo pacientům v rozporu s § 82 odst. 2 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů, a následně do lékárny dodal vydané recepty. Ty pak byly naráz „načteny“.
17. Ve vztahu k námitce zavinění považuje žalovaná tuto za nelogickou. Uvedla-li žalovaná, že zavinění žalobkyně je přinejmenším nedbalostní, měla tím zřetelně na mysli, že nedbalost je formou zavinění, které lze žalobkyni prokázat, což nevylučuje, že šlo ve skutečnosti o zavinění úmyslné, tedy že si byla žalobkyně dobře vědoma toho, že k nesprávnému vedení evidence v její lékárně dochází a z jakého důvodu se tak děje.
18. Vytýká-li pak žalobkyně žalované nesoulad uloženého opatření s její rozhodovací praxí, nejedná se o zcela přesné tvrzení, že byla v posledních letech uložena pouze tři pravomocná rozhodnutí o vyloučení z komory. Jedná se pouze o rozhodnutí dle Disciplinárního řádu, resp. § 163 odst. 3 písm. c) Organizačního řádu žalované, přičemž k dalším rozhodnutím o vyloučení došlo dle § 5 odst. 4 písm. b) a c) Organizačního řádu žalované. Tedy v případech, kdy z důvodu pravomocného trestního postihu člena komory za protiprávní činnost související s výkonem lékárnické praxe nebylo třeba projednat věc v disciplinárním řízení. Samotný odkaz na minulá rozhodnutí pak není správným vodítkem pro posouzení současného stavu, neboť přinejmenším od roku 2023 se mezi lékárníky rozmohla „vlna“ protiprávní činnosti spočívající v nesprávném vedení evidence léčivých přípravků, která je motivována cenovou arbitráží při reexportu určitých léků na zahraniční trhy. Z důvodu této bezprecedentní eskalace protiprávní činnosti došlo u žalované k vývoji rozhodovací praxe, kdy ukládání trestu podmíněného či nepodmíněného vyloučení z komory již není zcela výjimečným krokem, ale stále častěji užívanou sankcí. Od počátku roku 2023 ke dni 12. 3. 2024 vyloučila žalovaná v disciplinárním řízení za tento druh deliktu 18 členů, z toho 8 podmíněně a 10 nepodmíněně.
19. V replice k vyjádření žalované **žalobkyně** nad rámec argumentace obsažené v žalobě k nepřipustnému rozšíření a nesprávnému vymezení disciplinárního obvinění uvedla, že ke změně časového vymezení skutku by mohlo dojít za situace, kdy je skutek v oznámení o zahájení disciplinárního řízení vymezen širěji než v následném rozhodnutí o spáchání disciplinárního provinění. Dále žalobkyně s odkazem na § 15 odst. 1 Disciplinárního řádu žalované označila za nepřipustné, aby žalovaná neprovedla výslech osoby, jejíž jednání, resp. opomenutí mělo vést ke spáchání disciplinárního provinění a svá zjištění opřela o podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jejího názoru nevěrohodné písemné prohlášení. Vzhledem k tomu, že úkolem žalované bylo zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, nehraje nenavržení výsledku PharmDr. X ze strany žalobkyně žádnou roli. Argumentuje-li pak žalovaná v tomto ohledu zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, trvalo jí samotné doručení rozhodnutí o spáchání disciplinárního provinění žalobkyni téměř deset měsíců. K nesprávnému právnímu posouzení otázky zavinění žalobkyně uvedla, že platná právní úprava nikde neupravuje odpovědnost subjektivní, která by se blížila odpovědnosti objektivní, neboť žádná taková forma zavinění neexistuje. Ohledně nedostatečného zdůvodnění nemožnosti uložení mírnějšího opatření žalobkyně doplnila, že délce trvání protiprávního jednání se žalobkyně téměř nevěnuje. Žalobkyně s poukazem na rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 3. 11. 2016, č. j. 645/ČR/2016, trvá na tom, že se její vyloučení za dvě provinění administrativního charakteru jeví jako nepřiměřené. Za nepravdivě označila žalobkyně tvrzení o tom, že žalovaná zohlednila počet dotčených léčivých přípravků, když tento závěr není součástí napadeného rozhodnutí. Žalobkyně poukázala rovněž na to, že žalovaná není oprávněna posuzovat spáchání přestupku provozovatelem lékárny spočívajícího v porušení § 82 odst. 2 zákona o léčivech, neboť tím je Státní úřad pro kontrolu léčiv (dále „SÚKL“). Stejně tak není v působnosti žalované ukládat nepřiměřeně přísná disciplinární opatření za provinění lékárníků s odkazem na to, že posuzované jednání má být údajně součástí údajného protiprávního jednání provozovatele lékárny. Ve vztahu k porušení zásady legitimního očekávání, je žalobkyně toho názoru, že ke zpřísnění ustálené rozhodovací praxe žalované nejsou dány podmínky. Nárůst objemu protiprávního jednání v určité oblasti lze realizovat například změnou legislativy, nikoliv však nenadálým zpřísněním ustálené rozhodovací praxe. Žalovaná se proto vydáním napadeného rozhodnutí dopustila nezákonné diskriminace. Žalobkyně rovněž upřesnila, že její argumentace vycházející ze zásady legitimního očekávání nepracovala s četností uložení opatření v podobě vyloučení, ale s tím, za jak závažná provinění byla tato sankce ukládána.

20. V duplice k replice žalobkyně **žalovaná** nad rámec již dříve uplatněné argumentace uvedla, že žalobkyně sama nesdělila, na jakých právech byla zkrácena za období jednoho týdne, o nějž bylo časové vymezení skutku ve výroku rozhodnutí oproti zahájení disciplinárního řízení rozšířeno. V reakci na neprovedený výslech PharmDr. X žalovaná uvedla, že je povinností žalobkyně zajistit dostatečné podmínky pro provedení kontroly lékárny v libovolnou chvíli jejího provozu a v rámci takové kontroly musí být inspektorům doložena přítomnost veškerých léčivých přípravků nacházejících se dle evidenčního systému v lékárně a jejichž přítomnost chce inspektor zkontrolovat. Není povinností inspektorů hledat léčivé přípravky „na vlastní pěst“ v prostorách lékárny, proto považuje žalovaná skutkový závěr o jejich nepřítomnosti za oprávněný. Ohledně námitek týkajících se otázky zdůvodnění uložení disciplinárního opatření žalovaná uvedla, že množství i cena nenaskladněných léčivých přípravků jsou z napadeného rozhodnutí zjistitelné a užila-li žalovaná v odůvodnění mimořádného rozsahu skutku kritérium ceny, šlo pouze o jednu z možností, jak tento rozsah vyjádřit. K porušení zásady legitimního očekávání žalovaná poukázala na to, že žalobkyně zde neodkazuje na rozdílná disciplinární opatření ve skutkově srovnatelných kauzách, ale na provinění dle ní prokazatelně více závažná, kdy jako příklad uvádí pouze provinění zachycené v rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 3. 11. 2016, č. j. 645/ČR/2016. Žalovaná má však jednání žalobkyně za závažnější než to, které je uvedeno v citovaném rozhodnutí. Ke změně ustálené rozhodovací praxe žalovaná vysvětlila, že donedávna se s protiprávní činností spočívající v evidenčním nenaskladňování léčivých

přípravků nesetkávala, tedy nikoliv v takovém rozsahu, proto v tomto ohledu ustálená praxe nevznikla.

21. V triplice k duplice žalované **žalobkyně** uvedla, že ke zjištění o nutnosti časového rozšíření posuzovaného skutku žalovaná disponovala dokumenty již v okamžiku zahájení disciplinárního řízení, přesto je nezohlednila ani v oznámení o zahájení disciplinárního řízení a následně ani v disciplinárním obvinění. Stejně tak s nimi žalobkyně neseznámila v rámci ústního jednání konaného dne 26. 4. 2023. Kromě toho dokumenty označené jako „Detail položky objednávky“ jsou ve spise hned 4 a žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nespecifikuje, ze kterého z nich vychází. V tomto ohledu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když z něj není zřejmé, z jakých důkazů žalovaná svá skutková zjištění vyvozuje. V souvislosti s rozšířením disciplinárního obvinění žalobkyně dále poukázala na nesprávný postup při vyhlašování napadeného rozhodnutí, který je patrný ze zápisu jednání Čestné rady žalované ze dne 26. 4. 2023. K opravě časového vymezení skutku totiž mělo dojít až po vyhlášení napadeného rozhodnutí, tedy v situaci, kdy již bylo rozhodnutí pro žalovanou závazným. Oprava či úprava rozhodnutí proto mohla být provedena výhradně způsoby předvídanými zákonem. Stejně tak žalobkyně k této změně přistoupila v nepřítomnosti žalobkyně. K porušení konkrétních práv souvisejících s rozšířením disciplinárního obvinění žalovaná uvedla, že došlo k porušení jejího práva vyjádřit se k disciplinárnímu obvinění, navrhopat provedení důkazů a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se ke skutkové a právní stránce projednávané věci, účastnit se projednávání věci před čestnou radou a být zásadně osobně přítomen. Ohledně neprovedení výsledku PharmDr. X žalobkyně uvedla, že žalovaná nemohla tušit, co by tato svědkyně v rámci výsledku uvedla, proto svou argumentaci nepřijatelně předjímá a hodnotí obsah výsledku, který vůbec nebyl proveden. Ve vztahu k nedostatečnému zdůvodnění uloženého disciplinárního opatření žalovaná uvedla, že předmětem žalobkyně poukazované rozhodovací praxe žalované v oblasti disciplinárních provinění se v drtivé většině případů počty léčivých přípravků pohybují v řádech stovek či tisíců balení, nebo v objemech, jež nebylo ani možné jednoznačně určit. Množství dotčených léčivých přípravků je přitom důležité z pohledu kvantifikace toho, na jak velký počet pacientů mohlo mít posuzované jednání potenciálně negativní vliv. V souvislosti s porušením zásady legitimního očekávání žalobkyně zdůraznila, že v rámci dodržení této zásady je nutné reflektovat i ustálenou rozhodovací praxi vztahující se k méně i více závažným disciplinárním proviněním, byť by se jednalo o skutkově odlišné případy.

III. Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyně vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba není důvodná. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem souhlasily, resp. nevyjádřily nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jež procesní strany navrhovaly k důkazu, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Návrhy žalobkyně na provedení důkazů v podobě rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 18. 9. 2014, č. j. 502/ČR/2014, ze dne 16. 4. 2015, č. j. 536/ČR/2015, ze dne 16. 2. 2016, č. j. 595/ČR/2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ze dne 3. 12. 2015, č. j. 546/ČR/2015, ze dne 3. 11. 2016, č. j. 645/ČR/2016, ze dne 30. 6. 2016, č. j. 626/ČR/2016, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 708/ČR/2017, ze dne 17. 1. 2018, č. j. 728/ČR/2017, ze dne 27. 11. 2018, č. j. 747/ČR/2017, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 727/ČR/2017, ze dne 26. 11. 2018, č. j. 759/ČR/2018, ze dne 17. 9. 2018, č. j. 760/ČR/2018, ze dne 11. 10. 2021, č. j. 863/ČR/2021, ze dne 14. 12. 2021, č. j. 870/ČR/2021, ze dne 20. 3. 2023, č. j. 940/ČR/2022, ze dne 20. 3. 2023, č. j. 941/ČR/2022 a ze dne 10. 10. 2023, č. j. 976/ČR/2023 městský soud k důkazu neprovedl z důvodů blíže rozvedených v bodu [61] tohoto rozsudku.

23. Městský soud na úvod připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Uvedené vyplývá z § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., podle něhož *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*. Jak rovněž uzavřel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS, uvedené platí i pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest, přičemž *„soud nepřihlíží k žalobcem neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí, včetně nenaplnění materiálního znaku přestupku (deliktu).“*
24. Dále městský soud poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. V souladu s citovanou judikaturou bude městský soud výslovně reagovat na podstatu žalobních námitek, čímž implicitně vypořádá i jiné v žalobě vznesené námitky.

III. 1 Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

25. Městský soud se nejprve zabýval žalobkyní vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu výroku s odůvodněním v souvislosti s nesprávným časovým vymezením disciplinárního provinění. Uvedený nesoulad spatřuje žalobkyně v tom, že skutková věta fakticky obsahuje dva skutky, které však žalovaná v časové rovině spojila do jednoho skutku. K tomu městský soud uvádí, že za nesrozumitelnost rozhodnutí soudní judikatura považuje nejčastěji případy, kdy odůvodnění rozhodnutí nedává smysl svědčící o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), dále pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, přičemž není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22). Městský soud pro úplnost uvádí, že „zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47).

26. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal optikou shora citované judikatury a uzavírá, že výrok napadeného rozhodnutí netrpí takovými nedostatky, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Je sice pravdou, že formulace skutkové věty mohla být preciznější, nicméně sama žalovaná na straně 12 napadeného rozhodnutí uvádí, že se jednalo o dva skutky. Výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí pak svým výkladem nezakládá pochybnost o tom, že nesoulad skladové evidence léčivého přípravku Solifenacin se skutečným stavem na skladě je časově ohraničen od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023 (viz druhý odstaven na straně 11 napadeného rozhodnutí) a k nesprávnému vedení skladové evidence spočívajícího v nenaskladnění přípravků dle dodacích listů PHOENIX a Alliance Healthcare došlo v době od 6. 1. 2023 do provedení kontroly dne 9. 1. 2023. V případě druhého skutku z logiky uvedení data dodání na dodacích listech dne 6. 1. 2023 pak nelze mít pochyb o tom, že je počátek uvedeného skutku časově vymezen právě tímto datem. Toto přitom plyne samo o sobě z výroku žalobou napadeného rozhodnutí, kde je datum dodání dne 6. 1. 2023 uvedeno. Městský soud dodává, že za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nelze považovat takové rozhodnutí, je-li v něm obsažený případný rozpor odstranitelný výkladem, tedy nebude-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku, s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků řízení, pochyb o jeho významu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 10 Afs 209/2020-42). S ohledem na shora uvedené považuje městský soud výrok napadeného rozhodnutí za dostatečně určitý a nevzbuzující pochybnost o tom, za jaké konkrétní jednání je žalobkyně sankcionována včetně časového ohraničení jednotlivých vytýkaných jednání. Kromě toho žalobkyně v podané žalobě samostatně a přehledně uvádí, jak měl být výrok dle odůvodnění napadeného rozhodnutí časově rozčleněn, čemuž však skutková věta i reálně odpovídá. Nelze proto hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v žalobkyní naznačeném smyslu. Městský soud rovněž nepovažuje za chybné, byla-li obě jednání uvedena v jediném výroku, neboť jednak obě jednání naplňují znak disciplinárního provinění spočívající v nesprávném vedení skladové evidence a stejně tak je z výroku napadeného rozhodnutí logickým výkladem časové ohraničení jednotlivých skutků zřejmé. Tato námitka proto není důvodná.
27. Spatřuje-li žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dále v tom, že žalovaná nikterak nespecifikuje dokument, z něhož dovozuje nutnost časového rozšíření skutku, když se ve spise nachází hned 4 takové dokumenty označené jako „Detail položky objednávky“, k tomu městský soud uvádí, že se ve správním spise nachází pouze jediný dokument označený jako „Detail položky objednávky“ zachycující „nákup – množství“ léčivého přípravku Solifenacin. Z něj je rovněž patrný závěr žalované o tom, že v lednu 2023 lékárna naskladnila 30 ks jmenovaného léčivého přípravku. Uvedený dokument tvoří přílohu zápisu o provedení dílčí prohlídky lékárny ze dne 9. 1. 2023. Ve spise se dále nachází další tři dokumenty označené jako „Detail položky objednávky“, nicméně na jednom je zachycen „prodej – množství“ léčivého přípravku Solifenacin, a další dva představují „nákup – množství“ léčivých přípravků Symbicort Turbuhaler 400 mcg/12 mcg a Symbicort Turbuhaler 160 mcg/4,5 mcg. S ohledem na výše uvedené považuje městský soud specifikaci předmětného dokumentu v napadeném rozhodnutí z pohledu přezkoumatelnosti za dostatečnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. 2 Námitka nepřipustného rozšíření disciplinárního obvinění

28. Žalobkyně dále namítá, že žalovaná nepřipustně rozšířila disciplinární obvinění, když je v napadeném rozhodnutí skutek časově vymezen od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023, avšak v oznámení o zahájení disciplinárního řízení měl být skutek spáchán v období od 8. 12. 2022 do 9. 1. 2023. Městský soud k této námitce předně uvádí, že mezi popisem skutku, pro který je disciplinární řízení zahajováno, a vymezením předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o disciplinárním deliktu nemusí existovat naprostá shoda (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149). V průběhu řízení totiž mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout, případně může dojít k nápravě původních skutkových okolností, proto vymezení skutku lze změnit v závislosti na výsledku dokazování nebo dalších skutkových zjištěních, čímž může dojít i k jinému časovému ohraničení skutku. Podstatné je, aby byla zachována totožnost skutku. Ta je zachována tehdy, „pokud dojde ke změně skutkového stavu, avšak toliko v nepodstatných okolnostech. Skutek může správní orgán ve výroku rozhodnutí popsat jinými slovy, přiléhavěji, s větším počtem detailů či upřesněním děje nebo místa a času spáchání, popř. může nepotřebné detaily vypustit, aniž by ohrozil zachování totožnosti skutku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26). Kromě toho městský soud připomíná, že „je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Primární tedy je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným, což slouží k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za jaký skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit.
29. V nyní posuzované věci bylo disciplinární řízení zahájeno oznámením o zahájení disciplinárního řízení ze dne 24. 1. 2023, č. j. 952/ČR/2023, pro podezření, že žalobkyně jakožto vedoucí lékárník Lékárny U Jakuba s. r. o. porušila své povinnosti, když v období od 8. 12. 2022 do 9. 1. 2023 připustila nesprávné vedení skladové evidence v předmětné lékárně spočívající v nenaskladnění léčivých přípravků dle dodacích listů PHOENIX č. 7220288750, 7920173122, 7120830032, 7020439715, a dle dodacího listu Alliance Healthcare č. 80010793/2023, všechny s datem dodání dne 6. 1. 2023, a dále v nesouladu skladové evidence léčivého přípravku Solifenacin se skutečným stavem na skladě, kdy v evidenci SW LIS Farmis bylo uvedeno 31 ks, ale ve skutečnosti se v lékárně žádný nenacházel. Zcela shodně je skutek popsán v napadeném rozhodnutí, pouze s rozdílným časovým vymezením spočívajícím v prodloužení doby spáchání skutku v řádu sedmi dnů, tedy že žalobkyně porušila své povinnosti v období od 1. 12. 2022 do 9. 1. 2023. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Čestná rada žalované takto rozšířila počátek období, v němž mělo prokazatelně docházet k disciplinárnímu provinění, z toho důvodu, že v lednu 2023 lékárna naskladnila 30 léčivých přípravků Solifenacin a je zřejmé, že 1 kus z chybějících 31 kusů musel být naskladněn již v prosinci 2022 nebo dříve. Soud má za to, že v daném případě sice došlo k upřesnění času skutku, ale pro podstatu věci zcela bezvýznamnému. Soud zdůrazňuje, že faktický popis jednání se vůbec nezměnil, došlo pouze k jinému časovému ohraničení deliktu, totožnost skutku tedy byla v plné míře zachována. V této souvislosti městský soud nepřisvědčil ani dílčí námitce žalobkyně, že ke změně časového vymezení skutku může dojít pouze za situace, byl-li by skutek v oznámení o zahájení disciplinárního řízení vymezen širěji než následně v napadeném rozhodnutí. Vymezení předmětu řízení ve Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výroku rozhodnutí musí vždy spočívat ve specifikaci provinění tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Uvedená podstata vymezení předmětu řízení tedy nikterak nevylučuje, aby bylo časové ohraničení spáchaného skutku v konečném rozhodnutí vymezeno širěji než při zahájení řízení, je-li zároveň zachována totožnost skutku.

30. Namítá-li pak žalobkyně, že tímto prodloužením časového vymezení skutku jí byla odeprána její zákonná práva, konkrétně právo vyjádřit se k disciplinárnímu obvinění, navrhopat provedení důkazů a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se ke skutkové a právní stránce projednávané věci, tak ani s touto argumentací se městský soud neztotožňuje. Jak bylo popsáno výše, totožnost skutku byla zachována. Nejedná se tak o situaci, ve které by v průběhu řízení byl zjištěn určitý aspekt jednání, který žalobkyni dosud nebyl vytýkán a toto nové dílčí skutkové zjištění by vedlo k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání. Uvedená změna se týkala pouze upřesnění skutku a nepředstavovala jeho zásadní změnu či rozšíření oproti původnímu vymezení předmětu řízení. Pouhé časové zpřesnění deliktního jednání nemohlo být jakkoliv způsobit vyvolat žalobkyní tvrzenou vadu řízení v takové intenzitě, aby mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Obdobně je pak nutné nahlížet i na dílčí námitku žalobkyně, že o upřesnění časového vymezení skutku nebyla předem seznámena. Městský soud v této souvislosti poukazuje na to, že ačkoliv žalobkyně setrvale tvrdí, že jí tímto postupem žalované byla odeprána její zákonná práva, neuvedla ani nyní v podané žalobě, co konkrétně by k věci uvedla a jaké důkazy by navrhla nad rámec již v řízení uplatněných tvrzení a důkazů a jakým způsobem by tak mohlo dojít ke změně závěrů žalované, a to i v návaznosti na případnou předchozí vědomost žalobkyně o této změně před vydáním napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené městský soud uzavírá, že se v případě uvedení rozdílného časového ohraničení skutku v nyní posuzované věci jedná o pouhé upřesnění skutku za současného zachování totožnosti jednání i následku, a nikoliv o jeho rozšíření mající za následek změnu podstaty skutku. Tato námitka je proto nedůvodná.
31. Ohledně námítky žalobkyně týkající se způsobu rozšíření disciplinárního obvinění až po vyhlášení napadeného rozhodnutí, se jedná o novou námitku, kterou žalobkyně uplatnila až v triplice ze dne 25. 6. 2024. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. je možné rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která je dle čl. 29 odst. 1 Disciplinárního řádu žalované 30 denní. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 5. 2. 2023. Vznese-li žalobkyně danou námitku až dne 25. 6. 2024, učinila tak opožděně a městský soud tak k dané námitce nemůže přihlížet.

III. 3 Námitky týkající se skutkového stavu

32. Žalobkyně dále brojí proti posouzení skutkového stavu. Žalobkyně předně považuje za logický postup PharmDr. X, když v rámci propacientského přístupu upřednostnila zájmy pacientů a zajistila nepřerušovaný výdej léků po celou krátkou provozní dobu lékárny namísto naskladnění dodaných léčivých přípravků.
33. Městský soud v této souvislosti souhlasí s žalobkyní, že žádný právní předpis žalobkyni neukládá lékárně za účelem naskladnění dodaných léčivých přípravků uzavřít. Městský soud rovněž nepovažuje za nezbytné, aby tak bezprostředně po dodání léčivých přípravků žalobkyně učinila. Sama žalobkyně nicméně připouští, že když jsou léčivé přípravky doručeny během pracovní doby, vyčká s jejich naskladněním lékárník na polední pauzu, případně na konec pracovní doby. To se však v daném případě nestalo. Přestože byla Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

otevírací doba lékárny v pátek dne 6. 1. 2023 od 8:00 hodin do 12:00 hodin, po konci pracovní doby k naskladnění léčivých přípravků nedošlo a nedošlo k tomu ani v pondělí před otevírací dobou, která byla rovněž od 8:00 hodin. Za zarážející pak považuje městský soud skutečnost, že po proběhnutí kontrole dne 9. 1. 2023 v 10:00 hodin opět k naskladnění léčivých přípravků nedošlo, přestože PharmDr. X byla tato skutečnost ze strany kontrolního orgánu žalované vytčena. Dle PharmDr. X dodaných příjemek pak došlo k naskladnění léčivých přípravků až následujícího dne 10. 1. 2023. V této souvislosti městský soud poukazuje na to, že dle předmětných příjemek došlo k naskladnění léčivých přípravků v časech 10:46:38, 11:15:11, 11:28:17, 11:40:53 a 11:59:02 tedy v době, kdy byla lékárna otevřena pro zákazníky. Žalobkyně v podané žalobě rozsáhle polemizuje s tím, že z důvodu proklientského přístupu PharmDr. X a z důvodu zachování krátké otevírací doby nebylo v jejích možnostech naskladnění dodaných léčivých přípravků provést. Žalobkyně však již nevysvětlila, z jakého důvodu nedošlo k naskladnění léčivých přípravků po pracovní době, která byla navíc v oba dotčené dny poměrně krátká do 12:00 hodin, tak, aby nebyla omezena provozní doba lékárny a jí tvrzený proklientský přístup. Žalobkyně rovněž nikterak nevysvětlila, proč nebylo naskladnění učiněno po bezprostředně proběhnutí kontrole žalované či po pracovní době dne 9. 1. 2023 a stejně tak žalobkyně nevysvětlila, že vyzdvihává-li nemožnost naskladnění léčivých přípravků v době provozní doby, tak jaké odlišné okolnosti nastaly dne 10. 1. 2023, kdy PharmDr. X léčivé přípravky naskladnila právě v průběhu otevírací doby lékárny. S ohledem na výše uvedené považuje městský soud argumentaci žalobkyně za účelovou, neboť je nepochybné, že otevírací doba a obecně časové možnosti nemohly být důvodem, proč léčivé přípravky nebyly naskladněny po jejich dodání.

34. V návaznosti na výše uvedené žalobkyně brojí proti závěru žalované ohledně nepřítomnosti nenaskladněných léčivých přípravků v lékárně v době kontroly. Žalobkyně má za to, že není-li v zápise o provedení dílčí kontroly ze dne 9. 1. 2023 výslovně uvedeno, že nebyly v lékárně fyzicky nalezeny jako v případě léčivého přípravku Solifenacin, znamená to, že se v lékárně nacházely. S tímto závěrem však městský soud nesouhlasí, a naopak se ztotožňuje s žalovanou, že je-li v předmětném zápise uvedeno, že nebylo doloženo další nakládání s těmito nenaskladněnými léčivými přípravky, vyplývá z tohoto zápisu naopak to, že se v době kontroly tyto léčivé přípravky v lékárně nenacházely. Byly-li by předmětné léčivé přípravky v době kontroly fyzicky v lékárně a pouze by nebylo provedeno jejich naskladnění, považuje městský soud za nepravděpodobné, že by kontrolní orgán do zápisu uvedl opak, tedy že nebylo doloženo další nakládání s těmito přípravky. V této souvislosti pak nelze odhlédnout od skutečnosti, že k naskladnění dotčených léčivých přípravků mělo dle příjemek dojít až následující den, a nikoliv ihned po provedené kontrole, jak by se dalo předpokládat. Žalobkyně přitom uvedenou prodlevu nikterak blíže nevysvětlila a takové neodůvodněné prodlení v naskladnění léčivých přípravků ani nikterak nepodporuje tvrzení žalobkyně o tom, že by léčivé přípravky byly v době kontroly fyzicky v lékárně. V tomto ohledu nepodporuje žalobkynin tvrzený skutkový stav ani prohlášení PharmDr. X a dodané příjemky prokazující maximálně to, že k naskladnění došlo opět s časovým odstupem. S ohledem na výše uvedené má městský soud za to, že závěr žalované ohledně absence nenaskladněných léčivých přípravků naopak je podložen právě zápisem o provedení dílčí kontroly ze dne 9. 1. 2023 a související fotodokumentací.
35. K dílčí námitce žalobkyně, že není zřejmé, jakými úvahami se žalovaná řídila při hodnocení důkazu v podobě příjemek dodatečně naskladněných léčivých přípravků, městský soud uvádí, že žalovaná ve druhém odstavci na straně 9 napadeného rozhodnutí popsala, proč Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dodatečně dodané seznamy příjemek nejsou důkazem o tom, že se léčivé přípravky v době kontroly v lékárně skutečně nacházely. Žalobkyně v podané žalobě izolovaně hodnotí pouze jedinou větu („*dodatečně dodané seznamy přejímek léčivých přípravků sami o sobě nejsou důkazem*“, druhý odstavec na straně 9), předmětný odstavec je nicméně nutné hodnotit v celém jeho kontextu, když žalovaná popsala, že PharmDr. X kontrolnímu orgánu nesdělila, jak bylo s nenaskladněními léčivými přípravky naloženo a ani nesdělila to, že je pouze nestačila naskladnit. Není proto pravdou, že by v tomto ohledu žalovaná nepředestřela, jakými úvahami byla při hodnocení důkazu v podobě příjemek vedena.

36. Ohledně prohlášení PharmDr. X pak městský soud souhlasí s hodnocením žalované, že jeho věrohodnost byla oslabena. PharmDr. X v něm poukazuje na časovou vytíženost a nutnost vydávání léčivých přípravků pacientům, když byla dne 6. 1. 2023 lékárna otevřena toliko do 16 hodin. Uvedené prohlášení však nikterak nevysvětluje, proč k naskladnění léčivých přípravků nedošlo po skončení otevírací doby lékárny, která byla navíc v daný den do 12 hodin a nikoliv do PharmDr. X tvrzených 16 hodin. Dále je v prohlášení uvedeno, že k naskladnění došlo bezprostředně po ukončení kontroly ze strany žalované. Uvedené tvrzení je však přímo vyvráceno příjemkami tvořícími přílohu prohlášení, z nichž naopak vyplývá, že k naskladnění došlo teprve následující den, a rovněž sama žalobkyně v rámci jednání před žalovanou uvedla, že k naskladnění došlo až den následující. Konečně, lze souhlasit i s tím, že věrohodnost prohlášení PharmDr. X včetně přiložených příloh snižuje i to, že bylo předloženo s více jak tříměsíčním odstupem. Hodlala-li žalobkyně vyvrátit závěry učiněné při kontrole žalované, měla tak učinit včasnou oponenturou včetně předložení fotografie přípravku Solifenacin, a nikoliv až o více jak tři měsíce později. Předložila-li by danou fotografii žalobkyně časově velmi blízko provedené kontrole, bylo by více uvěřitelné její tvrzení, že se chybějící léky v lékárně nacházely. Důkazní síla fotografie zachycující balení léčivého přípravku Solifenacin je dále výrazně oslabena tím, že z předmětných fotografií balení není možné zjistit, o jakou šarži se jedná a zda odpovídá těm přípravkům, které nebyly v lékárně při kontrole nalezeny.
37. Za nedůvodnou považuje pak městský soud rovněž námitku žalobkyně týkající se nevyslechnutí PharmDr. X a odmítnutí žalobkyní předložených důkazů. Zásada materiální pravdy předpokládá zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby správní orgán rozhodl v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správního uvážení, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, legitimního očekávání a nestranného přístupu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2025, č. j. 10 Azs 12/2025-34). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 364/2020-29, pak vyplývá, že „*dokazování tedy správní orgán provádí (resp. obecněji shromažďuje podklady) pouze v takovém rozsahu a jen tak dlouho, dokud o skutkovém stavu existují racionální pochybnosti.*“ Městský soud předně uvádí, že žalobkyně výslech PharmDr. X jakožto svědkyně v rámci správního řízení nenavrhovala, pouze žalovaná předložila její prohlášení ze dne 21. 4. 2023. Předmětný výslech pak žalobkyně nenavrhuje ani v rámci nyní podané žaloby. Žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlila, proč neuvěřila skutečností uvedeným v předmětném prohlášení, přičemž měla-li žalovaná skutkový stav za prokázaný, nebylo její povinností PharmDr. X jako svědka vyslýchat. V prohlášení PharmDr. X jsou pak uvedeny zjevně nepravdivé skutečnosti, které jsou vyvráceny již jí samotnou přiloženými listinami tvořícími přílohu předmětného prohlášení. Kromě toho žalovaná své rozhodnutí nezaložila na skutečnostech uváděných PharmDr. X, ale na listinách a skutečnostech zjištěných při provedené kontrole lékárny dne 9. 1. 2023. Ke zjištění skutkového stavu v době kontroly

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tak nebylo nutné ověřit věrohodnost tvrzení uvedených v předmětném prohlášení, když tyto měla žalovaná zjištěny vlastní provedenou kontrolou, která navíc probíhala v přítomnosti PharmDr. X. Městský soud proto provedení výsledku považuje ve shodě s žalovanou za nadbytečný. Nutnost provedení výsledku PharmDr. X přitom nevyplývá ani ze skutečnosti, že to byla jediná osoba, která byla přítomna kontrole. Je to totiž žalobkyně z pozice vedoucího lékárníka, kdo nese osobní odpovědnost za zacházení s léčivými v předmětné lékárně, a ona sama tak musí být schopna prokázat (či alespoň navrhnout důkazy k takovému prokázání), že své povinnosti dodržela (blíže je tato problematika rozvedena v kapitole III. 5 tohoto rozsudku). Chtěla-li tak učinit prostřednictvím výsledku PharmDr. X, měla jej navrhnout k důkazu.

38. Ohledně námitky žalobkyně v souvislosti s načasováním předložení důkazů městský soud uvádí, že žalovaná žalobkyni neupřela právo předkládat svá tvrzení a důkazy po celou dobu řízení. Žalovaná pouze na straně 8 napadeného rozhodnutí upozornila na to, že žalobkyně přichází s vysvětlením až se značným odstupem a za zásadní považuje to, že obdobné vysvětlení neuvedla PharmDr. X již v rámci kontroly dne 9. 1. 2023. To vše za situace, kdy se kontrolní orgán žalované zaměřil na nenaskladněné léčivé přípravky a snažil se objasnit další nakládání s nimi. S uvedeným závěrem žalované se městský soud ztotožňuje a dodává, že větší průkaznost by předložené důkazy nepochybně měly, byly-li by žalobkyní předloženy bezprostředně po provedené kontrole, nebo alespoň ve lhůtě 30 dní, kterou žalobkyni žalovaná pro vyjádření poskytla. To však žalobkyně neučinila a ani v podané žalobě nepředkládá žádné další důkazní prostředky, jimiž by tvrzení žalované vyvrátila.
39. Považuje-li pak žalobkyně za nepřipustné, aby žalovaná založila své rozhodnutí na ničím nepodložených domněnkách o případném zahraničním obchodování s léčivými přípravky, k tomu městský soud uvádí, že žalobkyni nebylo žádné takové jednání vytýkáno. Obchodování s léčivými přípravky na „černém“ či zahraničním trhu žalovaná zmínila pouze v kontextu toho, jaké dopady může jednání žalobkyně mít a nikoliv, že je skutečně mělo. Nebylo tedy třeba s tím související skutkové okolnosti prokazovat. Možnost, že léčivé přípravky skončí na černém trhu či v zahraničí je pouze dalším možným, nikoliv však nutným důsledkem jejich ztráty zpod veřejnoprávní kontroly.
40. Městský soud s ohledem na výše uvedené za to, že žalovaná dostala své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaná rovněž dostatečně zjistila skutkový stav ohledně pochybení žalobkyně stran řádného vedení skladové evidence, neboť žalobkyně ani dodatečně nepředložila doklady či jiné důkazní prostředky spolehlivě dokumentující, jak bylo s léčivými nakládáno a kde se léčiva nacházela v době kontroly.
41. Tato námitka není důvodná.

III. 4 Námitky týkající se odpovědnosti a zavinění žalobkyně

42. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaná nikterak nezabývala otázkou zavinění a jeho formou, když zavinění v napadeném rozhodnutí bez odkazu na konkrétní důkazy pouze konstatovala. Žalobkyně se jednání, které je jí vytýkáno, nedopustila, a žalovaná nikterak nezohlednila, že se jednalo o jednorázové provinění trvající jen několik málo hodin, které žalobkyně ihned po svém návratu z dovolené napravila. Jednalo se tedy o pochybení čistě formálního charakteru.
43. Z ustanovení § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá povinnost provozovatele lékárny vést *úplnou a průkaznou evidenci skladových zásob, příjmu* Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

*a výdeje léčivých přípravků. Ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech pak ukládá provozovateli lékárny povinnost ustanovit vedoucího lékárníka, který bude odpovědný za to, že zacházení s léčivý v lékárně odpovídá zákonu o léčivech. Odpovědnost vedoucího lékárníka za každodenní provoz lékárny je zdůrazněna zákonným požadavkem na jeho osobní přítomnost v lékárně. Odpovědnost vedoucího lékárníka se pak fakticky blíží objektivní odpovědnosti, byť se nejedná o objektivní odpovědnost *stricto sensu*, tj. bez ohledu na zavinění, s případnou možností liberace (srov. § 20 a § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů). Zavinění je nepochybně nutné prokázat, podstatné je ovšem to, že vedoucí lékárník odpovídá s výjimkou excesů za vše, co se odehraje v jeho lékárně (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2024, č. j. 17 Ad 10/2024-46, bod [47]). V této souvislosti poukazuje městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 4 As 57/2020-49, č. 4092/2020 Sb. NSS, v němž kasační soud uvedl, že „úkolem odborného zástupce je tak výhradně řádné odborné řízení předmětné lékárny, které spočívá v metodickém vedení a nastavení potřebných preventivních a kontrolních mechanismů, a nikoliv v každodenním dohledu nad způsobem nakládání s léčivý jednotlivými farmaceuty. Za dodržování právních předpisů při běžné činnosti lékárny jsou totiž primárně odpovědní lékárníci a jejich vedoucí, ve vztahu k němuž je tato skutečnost výslovně zdůrazněna v ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech, které navíc vyžaduje přítomnost vedoucího lékárníka či jím pověřeného farmaceuta v lékárně po dobu jejího provozu. Za porušení povinností odborného zástupce naplňující skutkovou podstatu disciplinárního deliktu tak nelze považovat jednotlivá pochybení jiných farmaceutů při zacházení s léčivý v lékárně, nýbrž jen závažné nedostatky v odborném řízení její činnosti. Odborný zástupce ostatně z logiky věci nemůže být disciplinárně odpovědný za všechny nedostatky v běžném provozu lékárny, neboť jim nelze nikdy bezezbytku předejít ani v případě, kdyby v rámci odborného řízení lékárny zavedl veškerá rozumná opatření k předcházení všech myslitelných pochybení. Z těchto důvodů zákonodárce nezakotvil objektivní odpovědnost odborného zástupce za protiprávní nakládání s léčivými přípravky v příslušné lékárně ani tak učinit nemohl, neboť držitelé uvedené funkce na rozdíl od vedoucího lékárníka (či jím pověřeného farmaceuta) nestanovil povinnost osobní přítomnosti v lékárně ani povinnost dohlížet na dodržování právních předpisů při jejím každodenním provozu.“*

44. Žalobkyně byla v nynější věci postižena primárně za porušení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách, který jí stanoví povinnost *vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony*. Obecné povinnosti stanovené zejména zákonem o léčivech jí při nakládání s léčivý plynou z jejího povolání farmaceuta, nadto však žalobkyni tíží zvýšená odpovědnost vyplývající právě z jejího postavení vedoucího lékárníka a odborného zástupce, kteréžto funkce v předmětné lékárně vykonávala.
45. Za uvedeného stavu nelze dospět k závěru, že žalobkyně nemohla žádným způsobem ovlivnit nesprávné zacházení s léčivý, jak bylo popsáno ve výroku napadeného rozhodnutí. Bylo povinností žalobkyně z titulu odborného zástupce nastavit procesy v lékárně tak, aby přebírání léků od dodavatelů, jejich evidence a následné skladování vyhovělo požadavkům zákona o léčivech. Při výkonu funkce vedoucího lékárníka pak byla povinna tyto procesy aplikovat, případně dohlížet na jejich řádné dodržování ze strany dalších zaměstnanců lékárny, zejména pak svého pověřeného zástupce, a to i v době její nepřítomnosti. Jakožto odborný zástupce pak měla mimo samotné nastavení procesů vykonávat i kontrolu nad jejich dodržováním a v případě zjištění jakýchkoliv pochybení zajistit jejich odstranění a nápravu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46. Žalobkyně klade důraz na to, že v případě nenaskladnění léčivých přípravků se jednalo o exces ze strany PharmDr. X, jemuž prakticky s ohledem na vytíženost nešlo předejít. Žalobkyně má za to, že systém provozu lékárny včetně procesů týkajících se naskladňování zboží nastavila správně a nelze po ní spravedlivě požadovat, aby v době čerpání dovolené svého pověřeného farmaceuta neustále kontrolovala. Uvádí-li však žalobkyně, že měla systém naskladňování léčivých přípravků správně nastaven, nepředložila k tomuto svému argumentu žádné důkazní prostředky, čímž tato její obrana zůstala pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení. V této souvislosti je nutné poukázat na to, že žalobkyni není kladeno za vinu pouze nenaskladnění dodaných léčivých přípravků, ale rovněž chybějící léčivý přípravek Solifenacin v počtu 31 kusů. Časové rozmezí, kdy se jmenovaný léčivý přípravek v lékárně nenacházel pak nepochybně přesahuje dobu, kdy žalobkyně čerpala dovolenou. O správnosti nastaveného systému naskladňování tak lze mít silné pochybnosti, když v případě druhého vytykaného jednání se jednalo o nesprávně vedenou evidenci v délce přesahující jeden měsíc navíc v době přítomnosti žalobkyně v lékárně. K této skutečnosti žalobkyně nepředkládá žádné vysvětlení, pouze v obecné rovině namítá, že se uvedený lék v lékárně nacházel. To však neodpovídá žalovanou zjištěným skutečnostem, jež se žalobkyně pokouší vyvrátit fotografií s baleními daného léčivého přípravku, předloženými se značným časovým odstupem navíc bez možnosti jakékoli jejich bližší verifikace. Tato námitka tak není důvodná.
47. Městský soud připomíná, že i omisivní delikt je možné spáchat v úmyslu, a to jak přímém, tak nepřímém, neboť i k pasivnímu chování může mít osoba volní vztah. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přesně uvedla, z jakých okolností dovodila zavinění žalobkyně ve formě nedbalosti, což zopakovala i ve vyjádření k žalobě s tím, že se v případě žalobkyně jednalo o hrubou nedbalost. Žalovaná vysvětlila, že v den konání kontroly nebyly naskladněny léčivé přípravky dle tam uvedených dodacích listů, u nichž PharmDr. X kontrolnímu orgánu nesdělila, jak s nimi bylo následně nakládáno, případně že se v lékárně nacházejí, jen je nestačila naskladnit. Proti uvedenému závěru žalobkyně opakovaně brojí, nicméně dle soudu nebylo ničeho jednoduššího, než aby PharmDr. X ke své obraně tyto skutečnosti uvedla a podložila je tím, že kontrolnímu orgánu existenci nenaskladněných léčivých prostředků fyzicky prokáže. Za zářející pak v této souvislosti považuje městský soud to, že k naskladnění léčivých přípravků došlo až následující den. To žalobkyně nikterak nevysvětlila. Na straně 10 a 11 napadeného rozhodnutí žalovaná popsala, z čeho dovozuje, že v předmětné lékárně chyběla balení léčivého přípravku Solifenacin. Ani proti těmto závěrům žalobkyně nepředestřela žádnou relevantní žalobní oponenturu. Soud dále rovněž souhlasí se závěrem žalované uvedeným v napadeném rozhodnutí, že byla-li žalobkyně vedoucím lékárníkem a současně odborným zástupcem, bylo její odpovědností přijmout odpovídající opatření a nastavení mechanismů pro vedení skladové evidence tak, aby došlo k zajištění plnění povinností vyplývajících ze zákona o léčivech. Městský soud nemá tomuto posouzení co do jeho obsahu cokoli vytknout. Minimálně ve vztahu k chybějícímu léčivému přípravku Solifenacin pak sama žalobkyně zcela rezignovala na své povinnosti spočívající zejména v kontrole a vymáhání správného zacházení s léčivými přípravky v předmětné lékárně, musela být proto srozuměna s tím, že její chování může vyústit v porušení právních předpisů, neboť neplnila své povinnosti plynoucí jí z § 79 odst. 6 zákona o léčivech a § 14 odst. 1 zákona o zdravotnických službách.
48. Upozorňuje-li žalobkyně na to, že žalovaná není oprávněna posuzovat spáchání přestupku provozovatelem lékárny v souvislosti s léčivým přípravkem Solifenacin, k tomu městský soud uvádí, že žalovaná neposuzovala protiprávní jednání ze strany provozovatele lékárny.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Předmětem nyní posuzované věci je primárně odpovědnost žalobkyně za porušení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách, tedy ta skutečnost, že své povolání nevykonávala v souladu s právními předpisy. Jedná se o osobní odpovědnost žalobkyně, která jí plyne právě z povinností svěřených odbornému zástupci dle § 14 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), vedoucímu lékárníkovi dle § 79 odst. 6 zákona o léčivech a také obecné povinnosti farmaceuta zacházet s léčivými přípravky pouze způsobem dovoleným zákonem o léčivech (§ 8 odst. 8 zákona o léčivech). Upozornila-li žalovaná na její známou nezákonnou praxi, kdy lékárny zásobí léčivými přípravky ordinace lékařů, činila tak pouze pro dokreslení možných příčin ve vztahu k nalezeným 2D kódům a způsobu, jakým byly předmětné léčivé přípravky v minulosti lékárnou vydávány.

49. Konečně, soud nemůže přisvědčit ani argumentaci žalobkyně, že se jednalo o jednorázové provinění trvající jen několik málo hodin, které žalobkyně ihned po svém návratu z dovolené napравила, bylo tedy čistě formálního charakteru. Předně uvedené pochybení netrvalo v řádu hodin, ale v řádu dní (v případě přípravku Solifenacin jeden měsíc a devět dní, v případě nenaskladnění léčivých přípravků čtyři dny). Rovněž se nejednalo o jednorázové provinění, neboť jsou žalobkyni vytýkána dvě jednání, a to nenaskladnění dodaných léčivých přípravků a dále chybějící balení přípravku Solifenacin. V případě jmenovaného léčivého přípravku pak nepochybně nelze hovořit o jednorázovosti, když v průběhu vytýkaného období musel být dvakrát naskladněn (v měsíci prosinci 2022 a v měsíci lednu 2023 se tak muselo stát v rámci nanejvýš osmi dní před provedením kontroly) a následně nebyl v lékárně přítomen. Žalobkyně se pokouší vyvolat dojem, že se jednalo o marginální porušení spočívající pouze v několikadenním nenaskladnění léčivých přípravků, nicméně zcela pomíjí druhé vytýkané jednání v podobě absence léčivého přípravku Solifenacin v lékárně.

III. 5 Námitka nepřiměřenosti disciplinárního opatření

50. Z ustálené judikatury vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty (či jiného trestu) jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.).
51. V souvislosti s uloženým disciplinárním opatřením žalobkyně namítá jeho nepřiměřenost a nedostatečné zdůvodnění. S uvedenými námitkami se však městský soud neztotožnil a považuje rozhodnutí žalované stran úvahy o uložení disciplinárního trestu za dostatečně odůvodněné. Žalovaná shrnula okolnosti, ke kterým v tomto směru přihlížela, upozornila na rozsah provinění v případě přebírání a nezaevidování léčivých přípravků, který jen za posuzované období představoval hodnotu přesahující 670 000 Kč včetně DPH a množství chybějících léčivých přípravků, které se na skladě nenacházely. V souvislosti s chybějícím léčivým přípravkem Solifenacin pak žalovaná popsala, že je tento v předmětné lékárně hojně vydáván, avšak pouze na předpis od jednoho konkrétního lékaře MUDr. Tomáše Kopřivy, přičemž je PharmDr. X vydáván po dvou kusech vždy po skupinách několika minut za sebou v jednom dni, pak přichází i celodenní pauza a následuje opět několik výdejů po minutě za sebou v jednom dni. Uvedená evidence výdejů jmenovaného léčivého prostředku Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tak vzbuzuje pochybnosti, stejně tak jako přítomnost nalezených ofocených 2D kódů v přesně shodném počtu, jež v lékárně chyběly. Kontrolní orgán žalované při provádění kontroly předmětný léčivý přípravek v lékárně nenalezl, což stvrdila svým podpisem na zápisu rovněž PharmDr. X. K vyvrácení tohoto závěru žalobkyně nesdělila žádné relevantní skutečnosti, a to ani v rámci podané žaloby. Žalobkyně sice předložila v rámci řízení před žalovanou prohlášení PharmDr. X včetně příjemek dodatečně naskladněných léčivých přípravků a fotografii zachycující léčivý přípravek Solifenacin, nicméně uvedené důkazy nebyly způsobilé zpochybnit závěry žalované ohledně zjištěného skutkového stavu (viz výše bod [36] tohoto rozsudku). Žalovaná dále na stranách 7 až 11 napadeného rozhodnutí uvedla okolnosti, za nichž byly delikty způsobeny a poukázala na funkce zastávanou žalobkyní a její odpovědnost. Na straně 12 napadeného rozhodnutí pak žalovaná popsala postoj žalobkyně, která popřela, že by zjištěné nesrovnalosti představovaly porušení jejích povinností a míru zavinění přinejmenším ve formě nedbalosti. Na základě uvedených skutečností, dospěla Čestná rada žalované k závěru, že nepostačí uložení pokuty ani podmíněného vyloučení z České lékárnické komory, ale je nezbytné uložit nejprísnější sankci. Tento závěr dále odůvodnila vysokou závažností projednávaného disciplinárního deliktu a soustavností protiprávního nakládání s léčivy. Vše uvedené vedlo žalovanou k závěru, že takové osobě by nemělo být znovu umožněno vykonávat lékárnickou praxi.

52. Žalovaná připustila, že opatření spočívající ve vyloučení z Komory je poměrně řídké využívaným disciplinárním opatřením, a neexistuje proto široká správní praxe ani soudní judikatura, s níž by šlo nyní rozhodnutí srovnávat. Přesto měla za to, že uložené opatření se z hlediska závažnosti skutků zásadně nevymyká dosavadní praxi. Žalovaná odkázala na své rozhodnutí ze dne 26. 11. 2018, č. j. 759/ČR/2018, v němž bylo vyloučení z Lékárnické komory uloženo za provinění spočívající mimo jiné v tom, že vedoucí lékárník a odborný zástupce v rozmezí necelých dvou měsíců připustil porušení povinnosti řádně vést skladovou evidenci, tedy jednalo se o totožný skutek jako v nyníjším případě. V případě žalobkyně pak šlo sice o porušení povinnosti po významně kratší dobu, nicméně s následky výrazně většího rozsahu v hodnotě přesahující 670 000 Kč včetně DPH. Žalovaná tak považovala uložené disciplinární opatření za odpovídající protiprávnímu jednání.
53. S uvedeným odůvodněním se městský soud v zásadě ztotožňuje. Nelze pak tvrdit, že žalobkynino jednání nemělo škodlivý následek. Škodlivým následkem je již samotná ztráta léčivých prostředků z oficiálního distribučního řetězce a s ní spojené důsledky. Žalobkyně dovozuje, že nedošlo k poškození zdraví osob, avšak ani takový závěr však není možné s jistotou učinit, neboť nebylo prokazatelně zjištěno, co se stalo s léky, které byly dodány do předmětné lékárny, ale nebyly v ní v době kontroly nalezeny.
54. S uvedeným souvisí také námitka o nutnosti prokázání materiálního znaku disciplinárního deliktu, tedy společenské škodlivosti protiprávního činu. V první řadě lze konstatovat, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020, č. j. 2 As 332/2018-21). Žádné takové významné okolnosti soud v nyní projednávané věci neshledal. Žalovaná se nadto společenskou škodlivostí omisivního jednání žalobkyně zabývala při úvahách o závažnosti porušení základních povinností vedoucího lékárníka. V tomto ohledu zejména uvedla, že jednání, které žalobkyně umožnila, může mít negativní dopad na odbornost zacházení s léčivy v lékárně a tím i na život nebo zdraví Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pacientů, jakož i na celkové prostředí trhu s léčivými přípravky a na možnost jeho veřejnoprávní regulace. Za pravděpodobný označila další přepravej těchto vyčleněných léčiv. V této souvislosti městský soud upozorňuje, že vytýkané jednání je konstruováno jako tzv. ohrožovací delikt, kdy „podstatou ohrožovacího deliktu je, že k jeho dokonání postačuje ohrožení chráněného zájmu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 172/2015-67) a sankcionováno je tedy „pouhé“ vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů na zákonem chráněný zájem, bez ohledu na to, zda k poškození zákonem chráněného zájmu ve výsledku dojde. Ohrožovací delikt je tedy dokonán samotným vytvořením podmínek pro působení škodlivých činitelů na zákonem chráněný zájem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015-39 či rozsudek ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 168/2023-52). Závažnost jednání žalobkyně proto odůvodňuje již jen samotná hypotetická možnost, že by mohla nastat kterákoliv ze skutečností naznačených žalovanou, kdy je s léčivými přípravky nakládáno netransparentním způsobem.

55. K námitce žalobkyně ohledně nedostatečného zdůvodnění mimořádné závažnosti jednání žalobkyně městský soud uvádí, že možné následky spáchaného provinění žalovaná popsala v kontextu celého rozhodnutí, a nikoliv jen v části vymezené žalobkyní. Žalovaná uvedla, že žalobkyně porušovala základní povinnosti vedoucího lékárníka při výkonu funkce, jejímž účelem je zajišťování a dohled nad tím, aby veškeré činnosti v lékárně probíhaly v souladu s právními a stavovskými předpisy (strana 11 napadeného rozhodnutí). Upozornila, že léky se „ztratily“ z oficiálního distribučního řetězce a nelze zjistit kdy, kde a jakým způsobem s nimi bylo nakládáno. Poukázala též na možnost, že takové přípravky mohou končit na černém trhu nebo v zahraničí jako tzv. nedovolené reexporty, které v současnosti představují celospolečenský problém, neboť jsou jednou z hlavních příčin nedostupnosti některých léčivých přípravků na českém trhu. Této úvaze dle žalované napovídal i sortiment neevidovaných léků, když z větší části šlo o léky, které jsou např. na německém trhu v průměru dvakrát až třikrát dražší než v ČR. Žalovaná dále poukázala na to, že mezi neevidovanými léky jsou také léky velmi drahé a využívané v souvislosti s onkologickými onemocněními (viz strana 8 a 9 napadeného rozhodnutí). S ohledem na ohrožovací povahu deliktu, považuje městský soud úvahy žalované v tomto ohledu za dostatečné, přičemž obdobný rozsah odůvodnění mimořádné závažnosti jednání osoby v postavení vedoucího lékárníka nezpochybnil ani Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2024, č. j. 7 As 248/2024-48, v němž uvedl, že „*Nejvyšší správní soud předně upozorňuje na to, že „mimořádná závažnost“ v uvedeném kontextu je neurčitý právní pojem. Nemá tak dány přesné parametry. Žalovaná ve svém rozhodnutí odůvodňovala mimořádnou závažnost jednání stěžovatele tím, že porušoval základní povinnosti provozovatele lékárny a vedoucího lékárníka při výkonu funkce, jejímž účelem je zajišťování a dohled nad tím, aby veškeré činnosti v lékárně probíhaly v souladu s právními a stavovskými předpisy. Jeho jednání může mít nejen negativní dopad na odbornost zacházení s léčivy, ale rovněž na celkové prostředí trhu s léčivými přípravky a možnost jeho veřejnoprávní regulace (například v kontextu stahování léčivých prostředků z důvodu závady v jakosti, zásobování českých pacientů léky apod.). Mimořádnou závažnost jednání stěžovatele tak žalovaná řádně odůvodnila.*
56. Argumentuje-li pak žalobkyně tím, že uvedení pouze pořizovací ceny, a nikoliv počtu balení nenaskladněných léčivých přípravků není dostatečným měřítkem, k tomu městský soud uvádí, že k posouzení závažnosti provinění postačuje hodnota léčiv, u nichž nebyla řádně vedena skladová evidence. To lze seznat rovněž se závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku sp. zn. 7 As 248/2024, v němž kasační soud uvedl, že „v rámci Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

posouzení závažnosti jeho jednání se navíc jedná pouze o část jednoho ze dvou disciplinárních deliktů, které jsou mu vyčítány, nadto z vyfocených dodacích listů plyne, že během jediného dne byla stěžovateli stejným distributorem dodána léčiva v nezanedbatelné celkové hodnotě téměř 80 000 Kč, která nebyla zaevidována. Za dané skutkové situace dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaná ani městský soud ve své úvaze stran vysoké závažnosti spáchaných disciplinárních deliktů nepochybyli.“

57. Označuje-li žalobkyně závěry žalované nepřítomnosti nenaskladněných léčivých přípravků v lékárně za fabulaci, přičemž pochybnost o nepřítomnosti uvedeného léčivého přípravku v lékárně měla žalovaná prokazovat například svědeckou výpovědí PharmDr. X, k tomu městský soud uvádí, že žalobkyně tyto úvahy žalované nepodrobila žádné konkrétní věcné polemice, pouze v obecné rovině tvrdí, že dle zápisu o provedené dílčí kontrole se nenaskladněné léčivé přípravky v lékárně nacházejí. Takové závěry však z předmětného zápisu nevyplývají (viz bod [34] tohoto rozsudku).
58. Městský soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalované je stran vybraného disciplinárního opatření logicky a racionálně odůvodněné a soud neshledal, že by žalovaná při ukládání disciplinárního opatření vykročila ze svých zákonem svěřených pravomocí a uložila žalobkyni sankci zjevně nepřiměřenou okolnostem věci.

III. 6 Legitimní očekávání a rozhodovací praxe žalované

59. Zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, v němž je na správní orgán kladen požadavek, *aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. K principu legitimního očekávání se opakovaně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, v němž uvedl, že „*správní orgán musí rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů*.“ Zásada legitimního očekávání pak musí být založena na dlouhodobé rozhodovací praxi správního orgánu, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, kdy jen takovou praxí je správní orgán vázán (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Je však třeba připomenout, že „*legitimní očekávání účastníka řízení není bezbřehé a správní orgán svou praxi může změnit. Důraz na nároky kladené na změnu již existující správní praxe se odvíjí od její ustálenosti*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2022, č. j. 4 Afs 320/2021-43).
60. Ke své námitce o nesouladu napadeného rozhodnutí s ustálenou rozhodovací praxí žalobkyně předložila shrnutí dosavadní rozhodovací praxe vycházející ze soudních řízení ohledně disciplinárních provinění, a dále přehled rozhodovací praxe žalované za posledních deset let vycházející z konkrétních rozhodnutí žalované, z nichž dovozuje, že je její případ excesem z rozhodovací praxe žalované.
61. Žalobkyní učiněný závěr však dle městského soudu neobstojí, neboť žalovaná řádně odůvodnila, proč bylo u žalobkyně zjištěné nesprávné vedení skladové evidence důvodem pro uložení předmětného disciplinárního opatření. Ze samotného tvrzení žalobkyně (str. 19 až 22 žaloby) však i plyne, že jí dokládána rozhodnutí se netýkají stejných skutků. Žalobkyně sama v replice ze dne 27. 5. 2024 uvedla, že v souvislosti se zásadou legitimního očekávání je relevantní primárně to, v jakých případech po skutkové stránce je sankce vyloučení z žalované ukládáno. Tomuto závěru žalobkyně však nelze přisvědčit a městský soud připomíná, že „*pouze u případů, které mají obdobné vlastnosti, je možné dovolávat se toho, aby byly rozhodovány obdobně. Pokud sám stěžovatel uvádí případy, které nemají obdobné vlastnosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jako ten projednáváný (a sám to připouští), je nadbytečné se jimi podrobněji zabývat“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 248/2024-48). V žalobkyní předestřených a v žalobě popsaných případech se jednalo o provinění spočívající ve vykonávání činnosti lékárníka pod vlivem alkoholu, aniž by byl držitelem osvědčení k výkonu funkce lékárníka, popřípadě vydávání léčivých přípravků bez lékařského předpisu nebo mimo lékárnu nebo vedoucí lékárník připustil provoz lékárny bez přítomnosti lékárníka. V případě rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 20. 3. 2023, č. j. 941/ČR/2022, se pak jednalo o pochybení ze strany nikoliv vedoucího lékárníka, ale odborného zástupce, který má odlišné postavení i odpovědnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 57/2020). V rozhodnutích Čestné rady žalované ze dne 16. 2. 2016, č. j. 595/ČR/2016 a ze dne 10. 10. 2023, č. j. 976/ČR/2023, pak spočívalo provinění rovněž v nesprávném vedení skladové evidence spočívající v nenaskladnění léčivých přípravků, za něž bylo těmto vedoucím lékárníkům uloženo vyloučení z žalované. V jediném případě ze dne 20. 3. 2023, č. j. 940/ČR/2022, pak bylo vedoucímu lékárníkovi uloženo za nesprávné vedení skladové evidence spočívající v nenaskladnění léčivých přípravků podmíněné vyloučení, nicméně prizmatem judikatury citované v bodu [59] tohoto rozsudku z jednoho předestřeného případu rozhodně nelze dovozovat jakoukoliv ustálenou rozhodovací praxi žalované. Z uvedených důvodů městský soud ani nepřistoupil k provedení důkazů předmětnými rozhodnutími Čestné rady žalované, jelikož již z tvrzení žalobkyně (zmiňované str. 19 až 22 žaloby) plyne, že tato rozhodnutí nejsou pro posuzovanou věc relevantní. Sama žalovaná pak jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě připustila, že nejprísnější disciplinární sankce spočívající v nepodmíněném vyloučení z Komory nebyla dosud hojně využívána. Dle městského soudu však žalované nelze vytýkat, zpřísnila-li i s ohledem na společenskou situaci a nově vyvstalý problém nedostatku některých léků na českém trhu z důvodu jejich reexportu, svoji dohledovou činnost a disciplinární politiku. Jedná se o legitimní nástroj, kterým žalovaná může přispět k řešení celospolečenského problému. Přinejmenším jistou míru konzistentnosti v postupně se vyvíjející rozhodovací praxi žalované lze dovodit z jejího vyjádření, v němž v reakci na námitky žalobkyně poukazuje na to, že skutečně došlo ke změně rozhodovací praxe žalované, když od počátku roku 2023 ke dni 12. 3. 2024 na základě návrhů Revizní komise vyloučila v disciplinárním řízení za stejný druh deliktu jako u žalobkyně 18 členů, z toho 8 podmíněně a 10 nepodmíněně. Městský soud připomíná, že pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovenými zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. Jestliže by soud námitce žalobkyně přisvědčil, aproboval by *de facto* zcela absurdní závěr o nemožnosti uložit relativně přísný disciplinární trest, neexistovala-li by dosud předchozí rozhodovací praxe v obdobných věcech. Je logické, že každá rozhodovací praxe má svůj počátek, tedy musí se nejprve zformovat a utvořit, aby se následně ustálila a zakotvila východiska pro rozhodování v typově srovnatelných případech. Soud pak může naopak potvrdit, že je mu známo, že žalovaná za obdobné disciplinární delikty ukládá trest vyloučení, k čemuž odkazuje na řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 18 Ad 5/2024, sp. zn. 11 Ad 7/2024, sp. zn. 17 Ad 7/2024 a sp. zn. 17 Ad 10/2024. Ve všech případech byly žaloby zdejším soudem zamítnuty.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
63. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech za právní zastoupení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť žalovaná je samosprávnou veřejnoprávní korporací, která disponuje dostatečným odborným aparátem, aby mohla v řízení o žalobě odpovídajícím způsobem jednat bez využití právní pomoci. Využila-li služeb advokáta k sepsu vyjádření k žalobě a následných podání, nepovažuje městský soud tyto náklady za nutné ani účelně vynaložené (totožně ve vztahu k žalované viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 173/2015-46).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. 7. 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.